

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en 1ª isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals Cuba y
Puerto-Rico 16 rals, Estranger, 18 rals.

UNA PATADA

UAN l' heroina del magnífich drama de Lopez de Ayala, *Consuelo*, s' troba al final de l' obra sola y abandonada de tots, exclama després de mirar ab horror al seu entorn:

«¡Qué espantosa soledad!»

No se si D. Anton s' haurà recordat de la creació de Ayala, al rebre l' última nota d' Alemania; pero lo cert es que ningú com ell pot passejar la vista al seu alrededor y repetir després, si no vol lo que va dir Ayala, lo que va escriure Becquer:

«Dios mio, qué solos
se quedan los muertos!»

Perque ab lo que li passa n' hi ha per tirar la cartera al foch.

¡La cartera! Ni una criatura de las que van á estudiar s' hauria deixat ensarronar com ell.

Desd' are pot dirse que no es un polítich, ni un diplomàtic, ni res... Es un nen de tetas, un pobre infelis, un lero...

¡Quina manera de rifarse! Ni un gall d' indi rostit lo dia de Totsants.

En Bismarck ha dit: «¡Peléulo l' pobre Peret! ¡Bola val!...»

¡Y no n' hi ha hagut pocas de bolas! Sent lo més trist que totes se las ha tragadas.

Va bastar que l' amo dels pirates de las Carolinas, al veure l' explosió entusiasta e imponent del poble espanyol, li digués: «Eh, mestre, engabia al lleó tot desseguida, que després tractarem y molt será qu' entre tú y jo no ns arribém á entendre,» perque D. Anton que havia fet dir als seus periòdics: «O las Carolinas ó la guerra, mudés tot d' una de tonada, y mentre comensava las negociacons, se posés de cop y volta a repartir castanyas als bons patriotas que claman per l' honra y la integritat de la patria.

—Aquí no xista ningú; jo sol me bastó, deya aquell sach d' orgull. Deixéume tractar ab en Bismarck. ¡Pobre Bismarck! No n' tinch per una dent. Pero que calli tohom. Al primer que diu res lo despampano. Al periodista qu' alsa l' galló l' duch á presidi. ¡Quietut y confiança en mi!

Y l' pais va callar si s' plau per fosa.

Y aquella foguera de sant entusiasme que amenaçava arborarho tot, va ser escampada ab lo bastò autoritari dels conservadors. Las flamas van extingirse: las brasas van apagarse. No va quedar més que un xich de caliu, després cendras, y per últim res.

Res més que una cara, la del pais, acostumada á rebre bofetades: una cara á proba de revessos.

Y en lo cementiri del esperit públich, un enterrament orgullós, ab l' aixada al coll, passejantse sobre la terra remoguda y exclamant:

—Al lleó no li engabiat com volia l' alemany; he fet més encare, li colgat de terra... Massa podia rompre l' barrots de la gabia y donarme encare alguns disgustos... Avuy lo tinch enterrat... Si are en Bismarck no 'm secunda serà qu' es un desagrahit... un home sense entranyas.

Aixís van comensar las negociacons.

De primer va dirse que Alemania no donava prou importància á la qüestió de las Carolinas per creure que aquest assumpte pogués perturbar la pau y la bona armonia entre dos pobles amichs.

Y en Cánovas va inflarse un través de dit.—No volen bronquina? Senyal que 'm temen.

Després van venir notícies encare més consoladoras.

No sols no ha de perturbarse per res la pau y la bona armonia entre dos pobles amichs, deyan los alemanys, sinó que l' emperador Guillermo y l' príncep imperial professan las majors simpatias al rey Alfonso, y lo que fassan per ell no ho farán per ningú més.

Y D. Anton inflantse més y més, exclamava:

—No veyeu? Que aprenquin los republicanots. Are veurán si serveix ó no aixó de tenir monarquia.

Y van anar notás de Berlin á Madrid y de Madrid á Berlin... Notás, telegramas, confidencias: total una gran racció de mareig pels que seguian lo curs de las negociacons.

D' aquí á aqui s' deya que Alemania s' dava per conforme ab qu' eran los marinots espanyols los que habian arribat primer a la isla de Yap.

Després, y aquesta proposició partia de n Cánovas, s' assegurava que Alemania s' donaria per satisfeta, ab tal y que se li reconegués llibertat completa de navegació per aquellas illes y se li cedissen un ó dos dipòsits de carbó: fora d' aixó no volia res més y reconeixia la soberania d' Espanya.

Després va parlar de la mediació del Papa, per arreglar sencillament lo que ja estava pactat y convingut entre ls dos governs. Res: no s' tractava sinó de una simple formalitat.

Y l' bola val!

Pero la bola s' ha tornat una bomba... y la bomba ha sigut l' última nota d' Alemania.

—Qu' es aqueixa nota? ¡Un desastre, un cataclisme! Lo desinflament de n Cánovas, l' INRI posat sobre la crén de aqueix màrtir que s' anomena poble espanyol.

No pot darse una ensopegada més horrenda que la de D. Anton.

Aquells mateixos alemanys que tant gratas esperanças havian fet concebirlí, que tant l' havian mimat y halagat, are tot d' un cop quan s' esperava una estreta de mà o una abraçada, li ventan empenta, l' volcan y l' deixan camas en l' ayre.

Sí, are per fi li han dit lo que al principi, quan lo poble rugia de coratje, no van considerar prudent: are li han dit en plata:

—Respecte á la ocupació de Yap, ni tú ni jo sabém encare si ls teus marinots ó ls meus van ser los primers en desembarcar. Aquest punt lo decidirà l' Papa;

pero aquest punt no més. Are respecte á las demès illes, ni are ni may está disposada Alemania á reconeix la soberania d' Espanya.

Aixís, sense embuts.

Podia haverli dit ab Calderón de la Barca:

«El traidor no es menester
siendo la traición pasada.»

¡Ah! Cayga esmicolat l' orgull del monstre. ¿Cóm resistirá á las botxornosas pretensions de Alemania? ¿Apoyantse en l' esperit públich? No, no pot: ell ma-teix va ofegarlo.

L' esperit públich en las seves mans es un cadáver. Y aquest cadáver es obra séva.

¡Quina soletat més espantosa!

¿A que han quedat reduïdas totes aquelles pretensions de ser ell l' únic home capás de arreglar lo conflicte ab Alemania?

A menos que res.

L' últim home del poble, un home de brusa y espartanyas y sense lletra dels que assistiren á qualsevol de las manifestacions celebradas contra la rapacitat de Alemania, aqueix home que tal vegada l' dia avants ignorava qu' existian las Carolinas, en lo mer fet de concorre á la manifestació, disposat si convé á sacrificar la seva vida obscura en aras de la patria ultrajada, doná cent mil vegadas més probas de patriotisme, de previsió y de talent politich que l' empingerrotat D. Anton Cánovas del Castillo, president del ministeri conservador, que regeix avuy encare los destins de la nació espanyola.

P. K.

SOLO DE TROMPA.

(EN ROMERO ROBLEDO.)

AJA, que se 'n tornin al llit.

Desde que jo m' hi retirat de la política activa, los conservadores no fan més que desgracias.

Y tant que deyan de mí, que si jo era naps, que si era cols, que tot ho desbaratava, que no tenia circonspecció!

Circunspecció! No es que jo sàpiga qué vol dir aixó de circunspecció; pero estich segur de que 'n tinch més jo tot sol que tots los conservadores plegats... Criaturas!

No n' han fet pochs de disbarats desde que jo no me 'n cuydol. Sembla talment que mirin qui ho fará pitjor. Y 'ls pais se 'n extranya! ¡Pobre pais!

Si conegués lo panyo com lo conech jo, no s' extranyaria de res. ¡Oh! no, no exagero. Al pensar en los més corregionaris, deixo de ser andalús y peso las coses imparcialment. Y si algo extranyo d' ells, es com diable Espanya encare es Espanya, y 'ls habitants d' aquest pais no s' han menjat los uns als altres.

La campana coleràcal! Veus' aquí tot lo que 'm saben tirar en cara. Si senyor, segons ells lo que vaig fer l' any passat no tenia cap ni peus: las meyas disposi-

cions eran absurdas, contraproducents, desatentadas. Pero 'l certus es que, en virtut d' aquelles disposicions tan dolentes, lo cólera va ferse repicar y aquí no va morirse ningú.

Y ara? ¡Oh! Ara mana aquest tipo de 'n Villaverde —que ja me la pagará,—y, esmenantme la plana, ho capgira tot y dicta disposicions completament oposadas á las mèvas.

Lo que pot lo genil Comensar en Villaverde á fer de las sèvas y extendres lo cólera com un núvol, va ser tot hú. Y com qu' ell va ferho tot ab més discreció, aplom y sanch fresa que jo, resulta que 'ls microbis han mort á mitja Espanya, y si ara se 'n van serà per que 'ls dona la gana.

¡Yo dels consums! ¡Reyna Santissima, quina altra pastarada! Sent jo dintre del ministeri, may, may havia succehit que un company haguès tingut d' arriar velas davant de la oposició del pais. Si 's deya s' ha de fer això, se feya encara que tot s' haguès de perdre.

¡Oh formalitat! ¡Oh energia conservadora! ¡Hont sou? ¡qué s' ha fet de vosaltres? Lo millor dia temo trobar-vos al encant, en una parada de trastos vells.

Pero encara tot això es res en comparació ab l' escàndol de las Carolinas.

Aquí si que 'ls mèus ex-companys s' han portat com uns verdaders pela-canyas. ¡S' han lluhit, com hi ha mòn; s' han lluhit!

Perque, aném á veure; ¡de qué s' tracta aqui? Los uns cridan y patejan, jurant y perjurant que aquestas islotas son espanyolas. En Bismarck per la sèva banda fa 'l pagés, y diu que ja 'ns ho dirá de missas.

Y saragata d' aqui, y camàndulas d' allá, tots cridan, s' incomodan, ningú s' entén... y la cosa continua sense resoldre.

Sembla mentida que per quatre cabassos de terra dugas nacions decentes y enrahonadas hajin d' arribar de tant mala manera!

Si jo haguès sigut ministre, no hauria passat res d' això. ¡Qué havia de passar!

Bueno, hauria dit; los alemanys volen las islas aquestas; a nosaltres no 'ns convé donarlas... Pues, res de perdre temps ab notas y romansos, que sen cosas que no s' acaben may y costan quartos. Nos ho farem á parells y sanás, y 'l qui las guanyi bon profit li fassin. ¡Eh? ¡qué tal?

Ja m' hi jugo qualsevol cosa que á cap ministre dels actuals se li ha ocorregut.

Una cosa tant facil y tant senzillal! Y qu' era casi segur que nosaltres hauríam guanyat. Jo hauria jugat en representació d' Espanya, y com que 'ls alemanys son tant talossos y necessitan mitja hora per extender 'ls dits, jo m' hauria menjat la partida y 'ls alemanys y las Carolinas.

En fi; val més que no m' hi encaparri. Preu grossas que tinch lás dents, y no fos cas que enrahonant, enrahonant, se m' allarguessin.

Jo sè perfectament los punts que calsan los ministres que avuy fan ballar á l' Espanya, y sè de lo que son capassos.

En Canovas no pensa en res més que en deixar de ser viudo, y mata las horas mirant caras, examinant pèus y estudiant á quina dóna fa menos mala impresió, pera atrevir-se á declararshi.

En Quesada y en Pezuela son dugas antigualles que d' aqui quatre dias pasaran á las Hermanitas.

En Cos-Gayon, un ministre d' Hisenda que 's pensa que quan lo paper del Estat puja es que 'l posan al quint pis.

En Villaverde,—que ja me la pagará—un sach de vanitat y d' apellids retumbants.

L' Elduayen una nulitat; en Pidal un sagristá sense iglesia; en Tejada un cero y en Silvela un matalas callando que no fa ni deixa fer...

Quina comitival! ¡Quin coro d' eminentias!

¡Bé... bé! Ja vindrá 'l dia de la mèva rehabilitació. Llavoras m' ho cobraré tot plegat.

Me 'n vaig á llegir la Gaceta: tant bon punt anuncii que ha desaparecut lo cólera de tot arreu, me planto á Madrid.

¡Llavoras sabrán qui soch jo! ¡Llavoras!

FANTÀSTICH.

NA frasse de 'n Silvela, respondent á uns periodistas que demanaven l' indult del director de un periódich de Valencia condemnat á vuit anys de presidi:

—Ne parlarém en lo Consell, pero jo crech que ningú per delictes de imprenta ha d' estar á la presó més enllá de tres á quatre mesos.

Apesar de aquesta opinió del ministre, no son pochs los periodistas que hi covan ja fà més de un any.

Lo gober conservador may té pressa per dues cosas: per treure periodistas al carrer, ni per dimitir.

En un poble de Asturias tractavan de celebrar funerals per l' ànima de 'n Nocedal, y 'l governador va tenir la humorada de privarlos.

Es de advertir una cosa: lo diputat de aquest poble es Pidal, ministre de Foment.

Ni devant de Déu pare tenen tràva 'ls odis entre earlins y mèstissos. De manera qu' es impossible que Sant Pere 'ls deixi passar las portas del Paradís.

—Aqui no volem gent escandalosa, dirá 'l porter de la gloria.

Diu un periódich que fà algun temps qu' escasseja molt lo paper de pobres en los estançhs.

Consolémos perque si escasseja 'l paper de pobres en los estançhs, los pobres abundan per carrers y plas-sas, qu' es una delicia..... conservadora.

A Santander s' han montat dos convents de frares; dos més á Valencia y no sè quants més á molts altres punts.

«A leon flaco todo son frailes.» *

Y no han de venir los frares? Figúrinse, qu' ells podrán ensenyar sense tenir títol académich, y 'ls alum-nos que concorren á las classes frailunas no haurán de pagar matriculas, ni drets d' exàmens. Aixís ho ha volgut y determinat lo ministre de Foment, gran pro-tector de l' ensenyansa oficial.

Los frares dirán: —¡Gangal! Que duri tant com puga!

Y durarà fins que 'ls liberals vulgan cobrarse tots los atrassos, ab l' interés del interés.

Cada cop que 'l govern reb una trastada, se parla al mateix temps, de que 's descubreixen conspira-cions.

Junt ab l' última nota de Alemania, segons la dita dels ministerials, se n' han descubert dugas nada menos.

Lo plan del govern es sempre 'l mateix. Quan se véu perduto exclama:

—Distreyém á la fiera.

Los monárquichs francesos si 's figuran haver fet una gran cosa, doblant lo número de sos representants, s' equivocan de mitj á mitj.

Per comprender la importància del triomfo de aquests somia-truytas es precis garbellarlo. Garbellémo donehs.

En primer lloch, ni siquier han tingut valor de presentarse al pais com a monárquichs. De la conxorxa electoral n' han dit simplement coalicio conservadora. Lo seu programa no ha sigut la monarquia, ni l' imperi, sinó l' odi á la República, y encare un odi dissimulat.

Han parlat senzillament de l' expedició al Tonkin que tants gastos porta á Fransa, de la crisi financiera y del deficit. Aquest ha sigut lo seu eaball de batalla.

Una màscara á la cara y una bocina á la boca, per atronar á la gent timorata, parlantlos dels desastres que poden sobrevenir de la crisi financiera y de l' expedició del Tonkin.

Alegan alguns que 'ls republicans están dividits, y això desgraciadament es cert; pero també es cert que tots, del primer al últim, volen la república, més ó menos radical, més ó menos conservadora. No son abismes lo que 'ls separa; son matisos que ab una mica de bona voluntat y de prudència, poden confondre en un sol color.

Y 'ls monárquichs? Las divisions dels monárquichs son irremediables. Cada partit monárquich té un rey al cos. Los legitimistes volen al pare del rey de las húngares y á ningú més; los orleanistes proclaman al conde de Paris y no volen més que al conde de Paris, sent de advertir que 'ls uns desitjan que siga molt liberal, y 'ls altres no l' atmetran sinó sent molt reacionari. En quan als imperialistas, los uns están pels pare Jeroni y 'ls altres pels fill Victor.

Tots aquests elements que si se 'ls deixava 'l terreno lliure portarian l' anarquia y la guerra civil á Fransa, han tingut la barra de presentarse á las urnas ab lo títol de conservadors!

Recordemnos de l' Assamblea de Burdeos: tots ple-gats tenian una majoria inmensa y no van fer res. De les sèvas divisions va neixe la República.

Es que la monarquia á Fransa es impossible. Ja té rahò en Castelar.

«La monarquia francesa es una d' aquellas estrelles llunyanas que desapareixen del cel; pero qu' en rahò de la distància á que 's trobaven, envian encare durant alguns anys, un raig de llum á la terra.» *

Trenta anys endarrera, al any 55, aquest Enrich Ro-chefort, tant radical avuy, avuy tant intransigent, que

demanà 'l cap de 'n Ferry, y la supressió del Senat y de la presidència de la República, va escriure un sonet que va ser premiat en los Jochs Florals de Tolosa.

Aqueix sonet está dedicat á la Verge. Alguns periòdichs l' han publicat, y tot 'hom se 'n ha fet creus.

¡Quants n' hi ha que comensan fent sonets, y acaban fent sobruts!

¡Qué fan los gefes dels partits?

Trist es confessarho: cap d' ells ha estat á la altura de sa posició.

¡Ahont es l' home, que quan lo poble ultrajat per Alemania va desbordarse, s' posà al frente de aquell moviment popular, simpàtic y patriòtic!

Y ahont es l' home, avuy que després dels fracas-sos de 'n Canovas, surt á donarli la petita empenta que necessita, per ferlo caure per sempre més.

¡Ah! Trist es confessarho: aquest home no surt; aquest home no 's véu.

Aquesta si qu' es bona.

Tres homes van deturarse en un poble de la provin-cia de Granada á beure una copa de aguardent en una taberna, y per pagar donaren una moneda de dues pessetas.

Al anar lo taberner á tornals'hí 'l cambi, digueren:

—No 'us molesteu. Dintre de poca estona vindràn les civils y 'us preguntarán si haveu vist á Melgares, al Bizco y á Frasco Anton. Diguéu-los que si, y que al pa-sar per aquí 'ls hem deixat pagadas unas copetas, porque agafin forsa delit per perseguirnos.

Del conservador amarr

se 'n riu tothom si ho reparas, Bismarck, el Bizco y Melgares, Melgares, Bizco y Bismarck.

CARTAS DE FORA. —¡Qué dirian si fent anys que ocupan una casa, pagant religiosament lo lloguer, un dia 'ls venia l' amo y 'ls treya á fora á caixas destempla-das? Donchs això li ha succehit á un inquilino de una casa de Gracia: aquest va rebre la visita de un seu cusi, lo cusi va deixar anar un renech de us molt fre-quent, y l' amo que va sentirho, va presentar-se al pis fet una furia, com si ab aquell renech hagués d' es-querdarseli la casa.—Aquest amo tant delicat es un mestre de casas tant bon cristí, que va santificar una festa que treballava, cayent de una bastida y aixafant-se 'l nas.

Lo rector de Salomó es un imprudent. Ataca als liberals desde la trona y no respecta ni als morts. Re-ferintse á un que va morir de la cólera, va dir que s' havia mort perque lo anava á missa, anomenant pel seu nom y apellido. La viuda del difunt que 's trobava á la iglesia va caure desmayada. Tal es lo entreteni-ment del rector de Salomó: tirar desde la trona 'l ca-dáver dels marits sobre las viudas. A un home aixís, lo que menos haurian de ferli pagar las medicinas pels disgustos que ocasiona.

REVISTA EXTRANJERA.

—Deixém corre per avuy las saragatas d' Espanya?

—Deixémlas corre.—Passém revista á las altres casas?

—Passém revista.—Per hont comensemá dar l' ullada?

—Per allí hont li sembli bê.

—Pues, au, cops al bulto: Fransa.

¡Qué fan los nostres vehins?

—Disputan la gran jugada, votan los nous diputats,

pensan en los seus desastres, vigilan los moviments

dels enemichs de la patria,

y procuran viure units

pera evitar que uns quants sàtrapas

puguin tornar á aixecá 'l cap,

com sembla que ara intentavan.

—Y dels italians ¡qué 'n diu?

—¡Guapos! Atisbant al Papa,

endrapant continuament

mearrons á l' italiana,

fent l' home ab los monitors

que tenen surant per l' aigua,

estudiant l' ayre marcial

y afilant la seva espasa

per defensar bê 'ls seus drets...

y afaná un bon tros del Africa.

—¡Aixanar?—Com en Bismarck;

lo mal exemple 's propaga,

—Endavant; y 'l turch ¡qué tè?

—¡Que tè! La mar de desgracias:

los búlgars fan lo bòt,

los servis li apuntan l' arma,

la Grecia 's desvergonyeix

y també li planta cara,

mentres las demés nacions

li fican per tot la pata,

de modo que 'l trist sultan

no es més que un juguet dels altres.

—Igual...—¡Que qui?—¡Que ningú;

segúim y fora camàndulas:

¡com van los vons alemanys?

y un bossi de l' altra banda, sense mirá 'l daltabaix que tindrà aviat dintre casa, si s' empenya en volgut fer lo que li dongui la gana.
—Y l' Austria?—Tambalejant ab lo fusell à la espalda, fentse amiga de tothom per pòr de quedarse aislada; mes no fiantse de 'n Bismarck, ni de Russia, ni de Italia, y vetllant sempre ab un ull, mentre ab l' altre descansa.
—Los inglesos trempats jeh?
—Ara com ara no massa. Entre l' embull del Sudán, la mala espina de Irlanda, la impertinencia del rus, las dificultats del Assia y la gran qüestió d' Orient que ara torna à despertarse, passa bastants mals-de-cap, y si ab tot y això ella marxa, es perque tè un bon recò y 'ls mals-de-cap ab pà... 's passan
—Y la Russia?—Malament: la policia ara acaba de descubrir nou complots per assassinà al monarca.
—Si, ja ho vaig llegir fa temps.
—¡Cà! Si aquests ja son uns altres...
—Donchs això allí déu passar casi un cop cada setmana!
—Cada dia més bén dit! Lo Czar no surt mai de casa sense haverse combregat y benheit à la quixalla...
—Vaya un viure més distret! Y 'l Papa... ¿cómo marxa 'l Papa?
—Ara està à punt de tenir sos Estats altra vegada.
—Roma?—No; es molt més enllà.
—Nàpols?—No; es més enllà encara: Constantinopla!—¿Qué diu?
—Volat de turcs? ¡Tapa!... ¡tapa!
—Vaya!—Bah! Això no pot ser.
—Pues hi ha qui ho crêu acceptable.
—¡Tapa!... ¿Y qui ha sigut l' autor d' aquella idea tant brava?
—En Bismarck.—¿Ell? ¡Déu de Déu!
—¡Tapa!... ¡tapa!... ¡tapa!... ¡tapa!

C. GUMÀ.

E queixa 'l Brusi de que 'ls rellotges públics de Barcelona no vajan mai à l' hora.
Fixantnos únicament en lo de la Catedral y en lo de las Casas consistorials, aquest adelanta sis minuts al primer.
Y es molt natural que així succeixi. Lo clero sempre es retrògrado.

Diu un periódich:
«Acaba de firmarse 'l tractat de pesca entre Espanya y Portugal.»
Es molt convenient que 's fassan tractats de aquesta classe.
Pero seria més útil encare ferne de un' altra mena. Tractats de no deixarse pescar.

Entre un jove y una nena:
—Ay Carolina, Carolina! Donaria qualsevol cosa per ser Papa.
—Papa o papá.
—Papa.
—Y això ¿perquè?
—Per examinarli la qüestió.

Diuhen de Madrit qu' esta à punt de tornar à sortir lo grupo del clavell, compost de diputats de la majoria.

Res, un grup de descontents.
—Y perquè 'n diuhen grupo del clavell? preguntava un politich novici.

—Ay, ay ¿qué no se 'n recorda? responia un periodista. 'N diuhen grupo del clavell perque tots los diputats que 'n formavan part duyan un clavell à la solapa.

—No senyor, vesté s' enganya, vá interrompre un company de redacció. Los del grupo aquest volen que tirin clavell à la salsa del pressupuesto.

Lo marqués de Campo vá organizar una cassera, à la que van assistirhi, entre altres homes politichs, en Martos y en Pidal.

Tots dos jy ab escopeta!
¡Ah! Si jo hi haguès pogut anar. ¡Quina oliva hauria mort!

DOLORA.
La renda de consums en mans de 'n Cos Gayon durant l' últim trimestre ha baixat un xiquet: tretze milions. Pot dirse ab aquests datos que aquí no 's consum res: l' únic que 'ls fills d' Espanya avuy dia consumen es molt greix.

A Tarragona tractan de celebrar las próximas festas ab un certamen original, que no s' ha celebrat mai á Espanya: lo certamen de l' hermosura. A la noya més maca que 's presenti se li donará un premi de 250 pessetas. Ja sé qui se l' endurá: «Qui volen que se l' enduga? En Cánovas vestit de dona.

A Fransa va generalisantse la idea de desterrar als prínceps de totes las famílies que han reinat en aquell país.

Los francesos no s' entenen de xiquitas, y treuen tots los reys del joch de cartas politichs. Aixis los monàrquichs no podrán cantar las quaranta.

A conseqüència de haverse acabat lo Còlera, 'ls madrilenyos han cantat lo Te-Deum.

A Barcelona no podém cantarlo encare.

—Perque tenim cólera?

—No senyors, perque tenim Cánovas.

Lo dia que s' acaben los microbis conservadors, tindrem Te-Deum y hasta Te ab pastas y discursos.

—Ay, y cómo nos esbravarérem, lo dia que fem net de aquesta farda!

Lo govern ho esperava tot de Berlin, capital de Prussia: tot enterament, fama d' espavilat, la gloria d' haverse entès ab en Bismarck y déu ó dotze anys més de poder.

Pero de Berlin ha vingt l' última nota, y l' última nota de Prussia no conté sucre, sinó una gran dòssis de àcit prussich.

Al rebrela 'ls ministerials s' han quedat blaus.

Això es lo qu' s proposava 'l canceller de ferro: deixarlos tenyits de blau de Prussia.

Títol de un article del *Liberal* sobre la última nota de Alemania, respecte á las Carolinas:

«La muerte en los labios.»

¿Qué dirán los conservadors davant de aqueix títol? Molt senzill, ficantse una tallada à la boca exclamarán:

«La muerte en los labios; y el gusto en el paladar.»

Pregunta de 'n Cánovas á 'n Bismarck.

—Créu vesté que soch tant tonto com semblo?

Resposta de 'n Bismarck á 'n Cánovas.

—Sí.

Vels' hí aquí l' última nota de Alemania: un sí.

Un sí ab quatre parells de bemols.

A Berlin está fent furor un panorama de las colonias alemanas. Inútil dir qu' entre aquestas colonias hi figuran ja las Carolinas.

Si tingüésssem un govern com cal, la cosa no passaria de aquí.

Las Carolinas, los alemanyos se las pintarian.... y res més.

Lo simbol dels monàrquichs francesos es un gall.

Lo simbol dels imperialistas es una àguila.

Are bè ¿quin pot ser lo millor simbol de la República?

Molt senzill: una cuynera que 'ls ploma.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Vi-la-no-va.
2. MUDANSA.—Ous-Sou.
3. ENDAVINALLA.—Ciri.
4. ROMBO.—
P A P
P A R R A
C A R M O N A
P R O B A
A N A
A

5. GEROGLIFICH — Per pausas la música.

Han endavinat totes 5 solucions los ciutadans Lledó casulà, Atetir, y J. Brú, n' han endavinadas 4 L. C. y Pujol, Un de la Vall d' Aran, Noy de la Dida, Riego, Tres cegos que hi venhen, J. M. Bernis, y Mussol del quint pis; 3 Vilaret de E. de LL. y A. Boix Zorrillista y 2 no més Noy de Ocata, E. Arep Adaop, J. Maspons d' Arenys y Eleixear Coma.

XARADA.

Sembla que dos-prima-tres tens Pauleta per badar, cada cop que 't vull parlar, d' aquell tres-hu d' artillés.

Tú 't crèus que vas molt total, quan surts ab ell à passeig y fins portas quan te veig tres-terça en lò devantal.

ESTANYA-PAELLAS.

ENDAVINALLA.

Tinch boca sens ser persona y 'm fan menjá à cada instant, m' apretan y 'm sacrifican fins que 'l menjar no m' hi cap: tot ho sufreixo ab paciencia y à n' ells això 'ls déu cremar perque agafan prompte un misto y 'm pegan foch al menjar y com més jo vaig rostintme ells més gust hi van trobant.

TIJA XICH DE M. DE R.

ROMBO.

Tercera ratlla vertical y horisontal: nom de pila que de apellido 's diu quarta ratlla: y que al igual que tots los homes té segona ratlla.—Primera y última, consonants.

R. T. PATILLASAS.

CONVERSA.

—Adeu Mathieu; vinch à despedirme, puig si no hi ha contra-ordre, demà 'l matt surto ab l' esquadra à operacions; ya pots contar las ganas que ténim de barallarnos.

—Y ahont aneu?

—Allí ahont t' hi dit.

T. ROMPA.

GEROGLÍFICH.

I'

VIIA

tva

L × II

DAMIA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Clutadans Dos Pepets, Un de la ciutat de Nyoca, L. Mir, Ney de las Bordas, M. Puig, A. Boix Zorrillista, y E. Arep Adaop: *Lo que ns envian aquesta setmana no fa per casa.*

Clutadans Vilaret de E. de LL., Un de la vall d' Aran, L. C. y Pujol, J. Brú, Atetir, Llumanera de Sala, Antonine, Oblesog, Tres cegos que hi venhen, Un Fumigat, Un Microbi mort, Taronja de convent, La Sagesse, Canari, Estebet del Carril, Eleixear Coma, Benvingut Curriolas, y Pepet d' Esplugas: *Publicarem alguna cosa de lo que ns envian.*

Ciutadà Riego: Insertarem alguna cosa de lo que 'ns remet. Ab tal qu' estiga bé, ho admétrem tot: axis donchs, vingan crequis.—Lo Noy de la Dida: Per l' Almanach no admétrem passatemps, sinó treiballs literaris.—J. Reig.: Aprofitarem alguna cosa per l' Almanach.—Jenani: De las xaradas hi anira la segona: de las dos poesias no pot aprofitarsene cap.—Asnerol Alkupa: Ni la seva fama poch, qu' es llarga y poch garbosa: las xaradas están molt bé.—Juanito Català: La poesia no va.—S. I.: Aprofitarem les intimes, per mes que prefeririam una cosa de mes cos.—C. Clarien: La poesia no filia.—Sabatet del Poble Sech: La de vesté va bé.—Un microbi mort: Id. un suelto.—Pepet d' Esplugas: Los treballs qu' envia no tenen interès.—F. Portesia: Alguna cosa s' aprofitará.—J. M. Bernis: Id. un quento y alguna combinació.—Pere Alsinar: La composició està béν versificada; pero l' idea es tant vella!...—Atetir: La poesia no va: vinga lo que 'ns indica.—Nyit de la Bepa Roi: Mirarem de complaure'l.—O. Roig: Esta molt rebé: se 'l felicita.—B. V. (a) Ventureta de Reus: Aprofitarem un quento.—Quimet Taras: L' article es no mes que regularat.—A. Vidalet: Y la seva poesia molt desigual.—C. Valls: Hi anira un epígrima. J. Olivé: Molt serà que no aprofitem alguna cosa, y no dihem tot, per la tendència à la verdor.—Pepet del Carril: Procurarem atendre'l: los dos epígramas van bé.—Pepet Simpàtic: Id. lo senet.—A. Cubells: Las poesias estan ben versificadas; pero l' fondo es molt flach.—L. G. F.: No podem ocuparnos de assumptos particularars.—Arednat: aprofitarem alguna cosa per l' Almanach.—Noy de Ocata: La xarada bé; lo demés qu' vol que li diga!—Ll. Millà: La poesia nova va bastant bé; lo demés ja li varem dir al rebreho.—Cristófol Crispin: Sense allò del «secretaria dels darrers», etc., la poesia de vesté estaria molt bé.—J. Abril: Lo qu' es not es dolent y lo qu' es bo es vell.—Jaume Espunya Ribot: La poesia no te cap idea nova.—P. Ll. Terroell: Llegírem la cedèdia; avuy no hem tingut temps.—J. Ayne y R.: Envihi alguna cosa més xispejant, que vesté quan vol sab ferlo.—Pepet de Arbucias: La major part de las combinacions van bé; axis poguem dir lo mateix de la poesia!—Sir Byron: L' última qu' es la més curta es la millor: las demés haurian de arreglarse.—A. Rossell: Idem le primer treball de vesté: lo segon es inadmissible.—J. Asmarats: Los versos de vesté son fluixos.—J. Arazumila: Aprofitarem un epígrama.—J. Staramsa: Lo desenllàs del article se veu desde l' títol: hauria de ferse nou y ab més manya.—Es impossible que l' article se remonti al any 90 del segle passat: en l' any 1780 no s' havia encare escrit lo Tenorio. «Lo cas que refereix es una crítica de avuy dia?—Joan Vilaseca: O a la botiga de 'l Lopez ó portant les cartas a casa s' haurà extraviat la seva poesia. Ho sento molt: fassa 'l favor de repetirla y perdoni l' incomodo.—J. S. Salomé y J. M. Graça: Quedan complascuts.

LOPEZ. Editor — Rambla del Mitj. 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 22

DIPLOMACIA (dibuix de Pellicer).

--Veyéu las Carolinas, son al mapa ¿eh? Donchs deixéumelas tapar ab aquest «cubilete», y lo qu' es per Espanya se 'n anirán al Cel.